

Jo Spain

De perfecte leugen

De Fontein

DEEL I
De leugen

Erin

Toen
Juli 2019

De dag waarop je leven verandert kan doodgewoon beginnen.

Danny's arm ligt over me heen en als ik hem voel bewegen word ik wakker.

Hij neemt mijn gezicht in zijn handen. Ik voel dat hij al een hele poos wakker is; sterker nog, dat hij misschien naar me heeft liggen kijken.

'Je had een nachtmerrie,' zegt hij.

Ik kruip tegen hem aan en snuif zijn geur op.

Ik had een nachtmerrie, alweer.

Bij Danny hoef ik nooit te doen alsof.

Mijn man kent mijn geschiedenis, alle dingen die me achtervolgen.

De nare dromen komen vaak voor, na al die tijd nog steeds. Het gevoel dat ik stik, dat ik schreeuw zonder geluid te maken. Het gevoel dat er niemand is die me helpt.

Danny heeft het kwaad zelf ook gezien. Ik denk dat hij zich daardoor tot me aangetrokken voelde.

Mijn ouders konden het me weliswaar nauwelijks vergeven dat ik naar deze kant van de oceaan was verhuisd, maar door met een politiemann te trouwen heb ik de vijandelijkheden toch redelijk de kop in weten te drukken.

Danny kust de restanten van de droom weg en dan vrijen we, langzaam, en op zijn aandringen.

Hij is intens, stil; er schuilt betekenis in al zijn bewegingen en hij blijft me strak aankijken. Danny heeft de laatste tijd veel

aan zijn hoofd. Lange dagen, late avonden. Er zijn voortdurend problemen op zijn werk, maar we hebben het er nooit over. We hebben elkaar beloofd om zijn baan en ons privéleven van elkaar gescheiden te houden. Maar ik heb hem de laatste tijd nauwelijks gezien en gisteravond hebben we hooguit een paar woorden gewisseld. Hoog tijd dat we ons herinneren dat het 'wij tegen de rest van de wereld' is, ook al komt die wereld steeds tussen ons in.

Als we klaar zijn, steunt hij op een arm en kietelt mijn neus met de zijne. Zijn voorhoofd is vochtig; zijn wimpers zo lang dat menig vrouw er jaloers op zou zijn.

Ik lach – zo bevrijd dat het me duizelt.

'Zeg!' zegt hij.

'Ik lach je niet uit, meneer de rechercheur,' zeg ik.

'Hm. Hoe wil je je eieren?' Hij springt op, want hij heeft de hersteltijd van een sportman, en vraagt om mijn ontbijtbestelling, maar ik zie dat hij in gedachten al bij de dag is die voor hem ligt.

'Van een kip,' zeg ik.

'Jammer, er zijn alleen eendeneieren,' zegt hij. Dan, aarzelend: 'Sorry.'

'Omdat je me niet hebt laten klaarkomen?'

Hij glimlacht, maar hij hapt niet. Danny verzuipt in het werk. Hij moet er even tussenuit. Dat weet ik wel.

'Omdat ik je weer alleen moet laten,' zegt hij. 'Ik hou van je.'

'Het bed is niet hetzelfde zonder jou, maar ik vergeef je als je alvast koffie gaat zetten.'

Danny loopt naar de keuken en ik lig te luisteren naar hoe hij met de eigenwijze koffiepot rommelt en vervolgens naar de badkamer verderop in de gang sloft. Ik hoor het geluid van de douche die aangezet wordt. Die heeft drie volle minuten nodig voordat het water een temperatuur van boven het vriespunt bereikt.

De slaapkamer is al volgestroomd met zonlicht, ook al is het nauwelijks zeven uur. Ik had de gordijnen via internet besteld en ze waren ten onrechte aangeprezen voor hun verduisterend vermogen. Danny heeft er meer last van dan ik; hij is een lichte, rusteloze slaper. Ik vind het heerlijk om wakker te worden in de zon, ik vind het heerlijk om wakker te worden in de regen. Laat

het allemaal maar komen. Wees blij dat je leeft.

Volgens mij wordt dit een goede dag. Wat zeg ik: ik ga misschien straks zelfs wel echt hardlopen, in plaats van er steeds mee te dreigen. Op het strand, voordat de toeristen komen. Dan lees ik daarna wat binnengekomen manuscripten en neem ik contact op met kantoor – de vreugde van het thuiswerken en mijn eigen uren kunnen bepalen. Toen we hier net kwamen wonen, reisde ik elke dag naar de stad, naar de uitgeverij waar ik voor werk. Drie uur per dag met de trein naar en van het paradijs. Ik was van plan om te gaan freelancen, maar mijn baas bood me optie C aan, en ik wil nooit meer anders.

Ik dwing mezelf om overeind te komen, zoek op de vloer naar kleding en vind Danny's T-shirt en een legging.

In de grote open ruimte die de woonkamer vormt van ons appartement op de bovenste verdieping van een gebouw in Newport, Suffolk County, stuit ik op de resten van de afhaalmaaltijd van gisteravond. Witte kartonnen bakjes en borden met koude resten bami en nasi. Ik werp een blik op de gootsteen, die uitpuilt van het serviesgoed, kijk dan naar onze haperende afwasmachine en slaak een zucht.

'Van alle gemakken voorzien' was een van de punten waarmee deze huurwoning werd aangeprezen.

Ik draai aan de knop van onze ouderwetse radio en luister naar het regionale actualiteitenprogramma, en dan ga ik aan de slag.

Wat ons appartement tekortkomt op het gebied van efficiëntie wordt ruimschoots gecompenseerd door de ligging ervan. Ons schattige witgeschilderde gebouw met zijn zwarte sierluiken in achttiende-eeuwse stijl heeft vrij uitzicht over Bellport Bay, helemaal tot aan Fire Island. Het is een minuut lopen van ons huis naar het strand, met zijn kilometerslange met gras begroeide duinen en wit zand, twee minuten van McNally's, onze stamkroeg, en we hebben een heel scala aan restaurants en winkels tot onze beschikking.

Het stadje is een snoezig diorama van een zeehaven op Long Island, en wij wonen precies in het midden daarvan.

Ik sla de hoge balkondeuren open om wat van de nu al warme

zaterdag binnen te laten en mijn longen te vullen met de zilte zeelucht.

Op de radio is een discussie gaande en ik luister naar een van de deelnemers, die zich verkiesbaar heeft gesteld als burgemeester. Hij bijt zich vast in de politie van Newport. Ze hebben het over de nieuwste controverse: het feit dat de plaatselijke politie niet in staat is om de toenemende drugscriminaliteit – een probleem dat is komen overwaaien uit Nassau County – het hoofd te bieden. De plaatselijke bewoners winden zich nogal op over de krantenkoppen die een effect hebben op het toerisme en dit onderwerp is er zonder meer eentje waarmee de man stemmen trekt. Een van de andere aanwezigen begint over de onbekwaamheid van en de corruptie binnen de politie te gillen en ik zet de radio uit.

Danny werkt bij Moordzaken, niet bij de narcoticabrigade, dus dit gedoe heeft niet direct betrekking op hem. Maar dit soort aanvallen zijn wel een deuk in het moreel van elke politieafdeling. Het is al zwaar genoeg om vaak ondankbaar en nog veel vaker gevaarlijk werk te moeten doen tegen een laag salaris zonder die voortdurende, ongefundeerde en onwetende beschuldigingen over bekwaamheid.

Tegen de tijd dat de koffie in de bekers zit en de douche is gestopt, heb ik het aanrecht aan kant en er een doekje overheen gehaald. Ik vraag me af of ik Danny kan overhalen om zijn snelle roerei in te ruilen voor een ontbijt bij de nieuwe *diner* op Maple Street, voor hij naar zijn werk gaat. Danny heeft me bezworen dat hij volgend weekend plus de maandag vrij neemt. Dan rijden we naar Hartford en gaan we ergens logeren waar het pittoresk is en doen we een culinaire tocht door New England.

En dan: de politieklop op de deur. Wat een verrassing.

Ze hebben een speciale klank, de vuisten die ze leren maken bij de politie.

Ik vloek zachtjes. Het is nog geen kwart over zeven op een dinsdagochtend en Danny moet nu al paraat zijn. Mijn droom van samen pannenkoeken eten valt aan diggelen.

Nog een klop, een paar seconden na de eerste.

Rustig man, ik kom al.

Ik kan mijn man-de-rechercheur met een gerust hart de rest van de week afstaan, breng ik mezelf in herinnering, want daarna is hij zo'n tweeënzeventig uur helemaal van mij alleen.

Ik negeer mijn innerlijke alarmsysteem dat me herinnert aan al die andere keren, de afgelopen twee jaar, dat ik vergeten was dat ik met een politieman getrouwd ben en ik toch plannen maakte.

Ik doe open en zie Ben Mitchell voor de deur staan, Danny's partner.

Danny had me verteld dat toen ze voor het eerst aan elkaar werden gekoppeld, bij Moordzaken in Manhattan, de andere jongens altijd 'Ebony en Ivory' neurieden als ze samen het bureau binnenkwamen. Ben is blond en zijn huid is bijna doorschijnend. Danny is pikzwart. Niet zo woke van de mannen, dus.

Die twee kunnen het goed vinden, samen, maar Ben en ik niet. Ik had al heel vroeg het gevoel dat hij me niet mocht. Het komt waarschijnlijk doordat Danny altijd als een hondje achter Ben aanliep. Sterker nog, het is vanwege Ben dat Danny nu in Suffolk County woont en werkt. En toen kwam ik hun bromance verstoren.

Er staan nog twee andere agenten in uniform in onze gang, en uit Bens gezicht kan ik opmaken dat er iets belangrijks aan de hand is. Dus daar gaat ons weekendje weg.

Ik leer het ook nooit.

Achter me komt Danny de woonkamer in, en ik weet dat hij Bens gezicht ook heeft gezien. Hij is waarschijnlijk al aan het bedenken hoe hij dit met mij moet goedmaken.

'Erin,' zegt Ben ernstig. 'Ik ben bang dat ik slecht nieuws heb.'

De dag waarop je leven verandert kan als een doodgewone dag begonnen zijn.

Ik heb het al eens eerder meegemaakt. Precies op deze manier, met die klop op de deur.

Ik wacht op wat er komen gaat, mijn maag gespannen, zoals een soldaat oorlogsmoe reageert als hij weer het strijdtoneel op moet.

Wie is er dood?

Bens gezichtsuitdrukking verandert – zijn aandacht wordt getrokken door iets achter mijn schouder. Door Danny.

Ik draai me om, in de veronderstelling dat Danny Bens toon ook heeft gehoord, hem herkent, en zich waarschijnlijk opmaakt om mij gerust te stellen. Ik mag dan ver weg zijn bij mijn familie, maar hij gaat me ernaartoe brengen, en wel meteen. Hij zal overal voor zorgen.

Maar Danny kijkt niet naar mij.

Hij staart naar Ben, volkomen verslagen.

Dan loopt mijn man naar de balkondeuren en stapt naar buiten.

Ik kijk verward naar hem.

Hij draait zich om, ik kijk hem aan.

Danny lijkt helemaal niet op Danny.

Zijn gezicht is onbeschrijfelijk. Een mengeling van pijn en verontschuldiging. Hij doet zijn mond open alsof hij iets wil zeggen, maar in plaats daarvan slikt hij alleen. Hij wendt zijn blik af, alsof alleen mijn aanblik hem al kwelt.

Hij tilt zijn ene been over het balkon.

Wat doe je in godsnaam? denk ik, maar ik ben te verbluft om het te zeggen.

Dan tilt hij zijn andere been op zodat hij op het ijzeren hek zit.

Met zijn handen zet hij zich af.

Hij is weg.

Plotselinge beweging bij de deur als Ben en de anderen ons appartement in stormen.

Ik ben verlamd.

Vier verdiepingen lager klinkt een plof.

Dat is het lichaam van mijn man.

Binnen een paar seconden is alles voorbij.

Erin

Nu

December 2020

Iemand heeft geprobeerd om de ingewanden van Suffolk County Court iets feestelijks te geven. Een minikerstboompje met een goedkope kerstslinger laat het kantoortje van de bewakers naar dennen geuren en een klein draagbaar radiootje is ingeschakeld op een zender die een steeds terugkerende selectie gezellige kerstdeuntjes uitzendt.

Feliz Navidad.

Het klopt niet, al die vrolijkheid.

Ik denk aan de kerst van drie jaar geleden, de eerste in ons nieuwe appartement. Danny en ik waren nog maar een paar weken getrouwd. Ik had een goedkope witte nepboom met ingebouwde lichtjes gekocht in een kringloopwinkel, zodat ik de kerstversiering kon afvinken. Ik was niet zo'n fan van de kerstdagen. Thuis in Ierland was er een eind aan die liefde gekomen, ongeveer op het moment dat de wereld me eraan herinnerde dat de Kerstman, magie, onschuld helemaal niet bestaan.

Maar Danny was de vleesgeworden Kerst-elf. Een ruige boom van een vent die niets liever deed dan knabbelend aan een rood met wit gestreept zuurstokje naar *Home Alone* kijken.

Ik hoorde hem al voordat ik hem zag, buiten onze voordeur, waar hij stond te worstelen om zijn sleutel in het slot te krijgen. Hij vloekte terwijl hij probeerde hem precies zoals het moest naar rechts te draaien, waarbij je moest wrikken en duwen tegelijkertijd. Die deur, mocht hij graag zeggen, verwacht dat je tegen hem fluistert alsof je zijn minnaar bent voordat hij voor je opengaat.

Hij had een twee meter lange zilverspar naar binnen gesleept en moest lachen om de blik van verrassing vermengd met afschuw op mijn gezicht.

‘We hebben niet genoeg kerstversierselen,’ had ik gezegd. ‘En hoe heb je dat ding in vredesnaam de lift in gekregen?’

‘Ik heb de trap genomen,’ antwoordde hij.

Toen had hij zijn armen om me heen geslagen.

‘Ze zou willen dat je van onze eerste kerst hier geniet,’ had hij in mijn oor gefluisterd.

Die kerst herinnerde Danny me eraan dat je niet schuldig bent doordat je leeft.

Hij maakte wentelteefjes, wat samen met eieren zijn culinaire hoogstandje was, en gaf me een prachtig ingepakte doos. Hij had een groene kasjmier sjaal voor me gekocht bij Barney’s, eentje die perfect bij mijn zwarte haar en smaragdgroene ogen paste. Om elf uur hadden we al een hele fles champagne op. Lunch in McNally’s met de eigenaar en onze vriend, Bud, waar het eten eetbaar werd door onze dronkenschap. Weer terug in het appartement gevolgd door een bedwelmende mix van feestelijke cocktails, toen wat geflikflooi op het tapijt onder de zilverspar, waarbij we erachter kwamen wat mensen precies bedoelen als ze zeggen dat je die dennennaalden echt overal terugvindt.

Allemaal gelukkige herinneringen.

Ze doen me huiveren.

Karla komt binnen en gaat naast me zitten; ze is een wolk van belachelijk glanzend zwart haar en dure stof die ze normaal niet zou dragen, en geurt naar rode appels en frisse buitenlucht.

‘De blouse staat je goed,’ zegt ze, terwijl ze een knoop dicht wurmt en mijn haar achter mijn oor veegt. Kloostermeisje; dat is de look waar ze voor gaat. Ze kwam gisteren langs om een nieuwe outfit af te geven met de mededeling dat ik mijn best moest doen om eruit te zien alsof het leven me iets kan schelen. Ze probeerde me ook nog een heiligenmedaillon in mijn hand te drukken, maar dat weigerde ik aan te nemen. Zij mag voor mijn part bidden tot de god waarin ze gelooft. Ik vertrouw op

het rechtssysteem. Ik weet niet zeker wie van ons tweeën ergere waanideeën heeft.

Toen ik voor het eerst het kantoor van Karla Delgado in Pat-chogue binnenliep, had ik geen idee hoe het zou aflopen. Maar binnen een uur na onze ontmoeting wist ik dat als ik ooit in de nesten zou zitten, zij iemand was die ik aan mijn kant zou willen. Met haar vijfendertig is ze maar drie jaar ouder dan ik, maar zij is degene op wie ik ben gaan vertrouwen.

Op mijn familie kan ik niet steunen.

Die verwacht wat we al een keer hebben gekregen.

Gerechtigheid.

Ze snappen niet hoe het hier is. Ze begrijpen niet hoe erg het systeem tekortschiet.

‘Ben je er klaar voor?’ vraagt Karla.

‘Nee,’ antwoord ik naar waarheid.

Ze kijkt me even aan, weet dat ik opsta en meeloop naar de rechtbank als mij dat wordt opgedragen.

Ik heb de afgelopen zeventien maanden almaar ‘nee’ gezegd, terwijl ik wel steeds de ene voet voor de andere heb gezet.

Ze loopt weg, zegt tegen me dat ze me daar straks wel zal zien.

Als ik de rechtszaal binnenkom, schrik ik van de omvang.

Het is klein – piepklein – met houten panelen aan de muur, kerkachtige bankjes, een getuigenbankje, het podium voor de rechter, de tafels voor de verdediging en de openbaar aanklager.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik een paar van Danny’s voormalige collega’s achter in de zaal. Ik herken ze, zelfs in hun burgerkloffie. Collega’s en vrienden, zogenaamd.

Een van hen kijkt mijn kant op en de anderen kijken dan ook.

Die blik op hun gezichten.

Ik wend met warme wangen mijn hoofd af.

Iedereen hier wil de waarheid weten.

Opeens gebeurt er iets voor in de zaal.

De bode verschijnt om rechter James C. Palmer aan te kondigen. Hij is geboren in Sag Harbor, vertelt Karla me. Rechten aan Yale en vermaard openbaar aanklager in zijn tijd. Ervaring, conservatief, maar rechtvaardig.

Karla haakt haar arm onder die van mij om me overeind te helpen.

Het is zover.

Ik sta terecht voor de moord op mijn man.

Erin

Toen

Toen ik Danny voor het eerst ontmoette, in de zomer van 2017, was ik een avondje stappen met als missie om een New Yorkse brandweerman te vinden voor mijn zus, Tanya.

Ze was overgevlogen voor een lang weekend en nadat we alle toeristische dingen hadden afgevinkt met een ritje in een groene, open dubbeldekker en burgers in de Empire – een *diner* – gingen we naar een bar in Tribeca waar volgens mijn collega's alle knappe politie- en brandweerlui kwamen.

'Moet het echt een brandweerman zijn?' vroeg ik aan Tanya. 'Doe je het niet ook gewoon voor een marinier, of weet ik veel, een meteropnemer? Of is het echt dat uniform?'

Tanya zette haar tequila met een klap neer en keek de zaak rond. 'Ik moet gewoon nodig weer eens ge–'

'Ja bedankt, zo kan hij wel weer,' onderbrak ik haar.

Ik bestelde nog twee tequila's en kromp ineen bij de gedachte aan wat deze avond betekende voor mijn creditcard. Ik was snel opgeklommen in de gelederen binnen de uitgeverij waar ik werkte, maar het duurde nog minstens een jaar voor ik senior redacteur zou worden en van mijn juniorsalaris kon ik net mijn huur en een heel basaal sociaal leven betalen.

Tegen de tijd dat de drankjes voor ons werden neergezet, had Tanya zich al onder de mensen begeven, en met onder de mensen begeven bedoel ik dan dat kapitein Ahab de haven verlaten had en op jacht was gegaan naar Moby Dick. Ze kwam terug met twee mannen, en van eentje had ik de naam nauwelijks opgevangen of ze had haar tong al diep in zijn keel gestoken. (Onze moeder waarschuwde ons altijd dat je van zoenen zwanger werd, en als

je Tanya zo zag begreep ik wel waarom.) De ander, Danny, was voor mij bedoeld, ook al had ik niet om hem gevraagd.

‘Brandweer?’ vroeg ik, met een blik op zijn brede schouders en sterke armen.

‘Nope.’

‘NYPD?’

‘Warm.’

Ik fronste.

‘Wel politie, maar dan in Newport.’

Ik snoof in mijn drankje.

‘Dus je bent een boerenpummel.’

Hij bekeek me zwijgend.

‘Ik kom uit de stad. Zat tot een paar maanden geleden bij de NYPD. Niks mis met een rustiger leven.’

‘Maar toch ben je hier aan het drinken. Ben je de illegale stokerijen in het bos nu al zat?’

Hij lachte.

‘Danny Ryan,’ zei hij met uitgestoken hand.

‘Dat is een grapje,’ zei ik.

Hij keek geamuseerd.

‘Wat is er mis met mijn naam?’

‘Je naam is nog Ierser dan die van mij, en ik ben naar het land vernoemd. Je heet zeker niet echt Danny Ryan, hè?’

‘Dus je denkt dat ik niet uit Ierland kan komen omdat ik zwart ben?’

Ik bloosde.

‘Relax, Ierse.’ Hij glimlachte. ‘Ik slinger je heus niet op de bon vanwege discriminatie.’

Ik lachte nerveus, in de hoop dat hij een grapje maakte. Dit was iets waar ik, sinds ik hier woonde, nog aan moest wennen. Thuis zit de humor en het sarcasme in ons DNA, maar de meeste Amerikanen waar ik mee werkte waren zo intens keurig.

‘Maar misschien moet ik je zus en haar scharrel arresteren voor onzedelijk gedrag in het openbaar,’ zei hij met een glimlach en hij nam een slok van zijn biertje.

‘Zit hij ook bij de politie?’ vroeg ik.

‘Volgens mij is hij griffier,’ antwoordde hij.

In een zaal vol dienders had mijn zus per ongeluk de enige andere burger opgepikt, los van het barpersoneel.

‘Ik heb geen idee waar Ryan vandaan komt,’ zei Danny. ‘Maar misschien ben ik wel je neef?’

Ik bekeek hem eens goed. Oké, hij had humor. Humor, en zo’n blik waaruit zijn eigen oneerbare bedoelingen duidelijk bleken.

‘Hoelang blijf je hier nog, trouwens?’ vroeg hij.

‘Ik woon hier,’ zei ik. ‘Mijn zusje is de toerist.’

En daarop verscheen er een schitterende grijns op zijn beeldschone gezicht.

‘Nou, in dat geval,’ zei hij.

‘Nou, in dat geval,’ antwoordde ik.

‘Niet nadenken,’ zei hij. ‘Je lievelingsfilm aller tijden.’

‘*A Fistful of Dynamite*. Ben ik nou geslaagd?’

‘*Duck, you sucker!*’

‘Ben jij ook fan?’

James Coburn die een dubieus Iers accent nadoet, Rod Steiger in welke film dan ook, Sergio als regisseur en muziek van Ennio Morricone. Het is de beste film aller tijden.’

De volgende ochtend moest Tanya zelf naar de drogist om iets te halen tegen haar kater.

Zes maanden later zijn we getrouwd.

Haastig getrouwd, lang berouwd, zei mijn moeder altijd.

Als ik wakker word in de stationair draaiende ambulance vertellen de ambulancebroeders me dat ik dertig minuten buiten westen ben geweest, maar mijn hoofd voelt zo wazig dat hij net zo goed ‘dertig dagen’ had kunnen zeggen. Ik probeer iets te zeggen, maar mijn tong is te dik voor mijn mond en ik proef iets metaligs. Ik schrik als ik beseft dat ze me iets hebben toegediend. Het stekende gevoel boven op mijn hand bevestigt dat. Er zit een canule aan vastgeplakt en de broeder houdt me vriendelijk maar stevig vast als ik mijn hoofd optil om te zien wat ze verder met me hebben gedaan.

Waar is Danny?

En zodra die gedachte tot mijn bewustzijn doordringt, trekt

alle warmte uit mijn lichaam en ik zie het weer allemaal gebeuren: zijn ogen als hij me nog een laatste keer aankijkt, zijn been dat over het balkon zwaait.

Hoe hij sprong, hoe ik viel.

Het was toch zeker een nachtmerrie?

Dan staat Ben in de deuropening van de ambulance en weet ik dat het echt is gebeurd, want anders zou Danny hier nu bij me zijn om mijn hand vast te houden.

‘Wat...’ vraag ik krakend.

‘Gaat het wel met haar?’ vraagt hij aan de man die me verzorgt.

‘Kleine buil op haar hoofd van de val; ik heb haar een licht roesje gegeven, dus ze zal wel een beetje groggy zijn, maar verder alles in orde.’

‘Is alles goed met Danny?’ Mijn stem klinkt klein, zo tussen hen in.

Stilte. De ambulancebroeder wendt zijn hoofd af. Een nauwelijks waarneembaar schudden van Bens hoofd.

‘Is hij...’

Ik kan de zin niet eens afmaken. Ik kan alleen denken aan de rand van beton die ons gebouw scheidt van de keurig ingerichte tuinen eromheen.

‘Ik moet hem zien,’ zeg ik, en ik kom overeind. Mijn ledematen zijn zo slap en zwaar dat ik me kan indenken dat het zo moet voelen om verlamd te zijn.

‘Dat kan niet,’ zegt Ben, waar ik net boos genoeg om ben voor een stoot adrenaline door mijn benen, waardoor ik kan opstaan.

‘Ik wil zijn gezicht zien!’

‘Dat kan niet,’ zegt Ben weer.

Maakt niet uit. Ik vecht. Ik probeer uit de ambulance te komen, schreeuw snikkend moord en brand, terwijl de ambulancebroeder en Ben me tegenhouden.

Hij is pas drieëndertig. Danny is pas drieëndertig.

Hij kan niet dood zijn. Je kunt niet zo maar... doodgaan.

‘Ik moet hem zien!’ gil ik. ‘Ik wil naar mijn man! Ik wil zijn gezicht zien!’

‘Vier verdiepingen, Erin,’ roept Ben, en er klinkt genoeg emotie

door in zijn stem om me tegen te houden. 'Je wilt hem echt niet zien. Je...'

Zijn stem sterft weg. Mijn hoofd is gevuld met een woeshgeluid, waardoor hij veel verder weg klinkt.

'Je zou hem niet herkennen,' zegt Ben.

Ze brengen me niet naar het ziekenhuis. Ik weiger te gaan.

Maar ze brengen me ook niet terug naar ons appartement.

Ik heb niks bij me. Geen telefoon, geen portemonnee, geen sleutels.

Geen man.

Geen antwoorden.

De vrouw die het appartement recht onder dat van ons huurt, blijft met me staan wachten naast de wagens van de hulpdiensten. Ze geeft me een paar teenslippers, want ik heb niets aan mijn voeten. Ze brengt me ook koffie, maar ik kan de zoete slokjes die ze me laat nemen niet proeven.

Onze burens staan wat achteraf, maar ze zijn allemaal buiten, bij de strak onderhouden bosjes, met een hand voor hun mond geslagen, de schok is op hun gezichten te lezen. Zelfs onze enge buurman die aan de andere kant van de gang woont, die ene die alles in de gaten houdt maar je nauwelijks gedag zegt.

De meeste bewoners van het gebouw kenden Danny. Ze vonden het prettig dat er een rechercheur in een van de appartementen woonde; dat gaf iedereen een veiliger gevoel.

Om ons heen gaat het leven gewoon door. De klokken van St. Catherine's Church luiden, de punt van de torenspits is zichtbaar aan de andere kant van het aangrenzende park. Het weggetje dat naar de duinen leidt, staat al vol met geparkeerde auto's: gezinswagens waarvan de eigenaren op het strand zijn met honden en frisbees, barbecues en zonnebrandcrème.

Geel lint wappert bij de roze hortensia's aan de zijkant van ons gebouw.

Vier van hen zijn nu naar beneden gekomen met dozen. Ik herken ze: het zijn Danny's werkdocumenten. Ik neem aan dat ze de restanten van zijn werk uit ons huis moeten verwijderen nu

hij zichzelf uit ons huis heeft verwijderd. Ze hebben ook andere dingen bij zich. Zijn laptop. Zijn telefoon. Zijn wapen.

Zijn wapen lag in de kluis in onze slaapkamer.

Hij had zijn wapen kunnen gebruiken.

Hij had het niet voor mijn ogen hoeven doen.

Met al mijn vezels verzet ik me tegen de drang om naar dat gele lint te rennen, eronderdoor te duiken en naar mijn man toe te gaan. Om naast hem te gaan liggen en zijn hand vast te houden terwijl dit zich allemaal voltrekt. Om me in zijn vorm te nestelen en tegen hem te zeggen dat ik er ben, dat ik hem niet in de steek laat, ook al heeft hij mij in de steek gelaten.

Het is alleen de intense angst voor wat ik zal zien die me aan deze plek genageld houdt.

Ben zei dat hij met zijn gezicht omlaag gevallen was.

Ik zal mijn man nooit dood zien.

Ik zal nog jaren spijt hebben van deze beslissing. Eeuwig.

In plaats van me te verroeren, blijf ik steeds maar vragen waarom. Was hij soms gek geworden? Was dat het, dat hij gek geworden was?

Het is moeilijk om iets te analyseren als dezelfde gruwelijke scène zich steeds maar weer in mijn hoofd blijft afspelen en ik mijn best doe om niet te schreeuwen, niet in te storten, niet in snikken uit te barsten.

Ben komt naar me toe. De benedenbuurvrouw glipt weg als ik de tas aanneem die Ben me overhandigt en erin begin te wroeten naar mijn telefoon, die hij erin heeft gestopt.

Het scherm is leeg. Geen gemiste oproepen, geen appjes, maar ja, wat had ik dan gedacht?

Tuurlijk, mijn wereld is net ingestort, maar dat weet nog niemand.

Hoe zouden ze dat ook moeten weten? Ik ben degene die het ze moet vertellen.

‘Ik begrijp het niet,’ zeg ik tegen Ben.

Zijn gezicht is een masker van professionaliteit en ik wil ertegen stompen, er wat gevoel in slaan. Hij was erbij, hij heeft gezien dat zijn partner de dood tegemoet sprong. Hoe kan hij nou zo kalm zijn?

‘Weet je zeker dat je niet naar het ziekenhuis wilt?’ vraagt hij.
‘Ze kunnen je iets geven.’

‘Ik heb niks nodig!’ zeg ik huilend.

‘Straks misschien wel, om te kunnen slapen. Je mag straks weer naar binnen. Tenzij je liever ergens anders wilt logeren.’

‘Wat is er met jou?’ zeg ik. ‘Heb je dat dan niet gezien? Wat is er in godsnaam gebeurd? Jij bent zijn collega! Waarom heeft hij dat gedaan?’

‘Zeg jij het maar,’ zegt Ben, en zijn toon klinkt boos. Hij draait zich om zodat ik zijn volgende zin nauwelijks versta. ‘Jij bent zijn vrouw.’

Ik laat mijn tas met telefoon en al vallen, grijp zijn arm. Mijn vingers duwen zich in het vlees onder de mouw van zijn jasje.

‘Wat bedoel je daarmee? Denk je dat ik wist dat hij dat zou doen?’

‘Ik... Nee. Natuurlijk niet.’

Ben haalt mijn hand voorzichtig weg, zijn gezicht berouwvol. Ik denk dat dit weleens de eerste keer zou kunnen zijn dat Ben me aanraakt. Ik ken hem al bijna twee jaar en we hebben het nog nauwelijks verder geschopt dan licht geïrriteerde smalltalk.

‘Het is niemands schuld,’ zegt hij. ‘Als mensen zoiets doen...’

‘Mensen?’ zeg ik hem na. Hij glipt weer terug in zijn werkmodus. Geeft me de standaard riedel.

Danny was niet ‘mensen’. Hij was mijn man. Hij was een gerespecteerd onderzoeker. Hij was Bens vriend.

Ben loopt weg.

Ineens schiet mijn maag in een kille knoop.

‘Wat was er?’

Hij blijft staan.

‘Wat?’

‘Je stond vanochtend bij me voor de deur. Je zei dat je slecht nieuws had.’

Ben aarzelt.

‘Niks,’ zegt hij. ‘Helemaal niks.’

Ik begrijp er niets van.

‘Ben, alsjeblieft, wanneer mag ik hem zien?’

Ben schudt zijn hoofd.
'Er komt een obductie,' zegt hij.

Ik kan die nacht niet in het appartement blijven. En ook niet in het gebouw, ook al doet mijn benedenbuurvrouw nog zo haar best om voor me te zorgen.

Ik moet alleen zijn.

Ik ben alleen.

Danny is niet alleen mijn man. Hij is mijn beste vriend. Hij is mijn enige directe familie in Amerika.

Wás.

Tuurlijk, ik heb wel mensen om me heen. Mijn collega's zijn allemaal prima mensen; en ze wonen allemaal in Manhattan.

Danny's familie is Amerikaans, maar niemand van hen woont in de buurt. Hij is opgegroeid in New York, maar toen zijn moeder weduwe werd heeft ze het afgekochte pensioen van haar man gebruikt om haar levenslange droom in vervulling te laten gaan en is ze weer teruggegaan naar het zuiden, waar ze vandaan kwam, maar dan naar Florida. Danny's jongere broer Mike zit in het leger en verblijft zelden op Amerikaanse bodem.

Danny zei altijd dat de politie onze familie was, maar dat heb ik nooit zo gevoeld. Ik was geen politievrouw; ik had mijn eigen leven, mijn eigen werk. Ik deed niet mee aan die eindeloze carrousel van barbecues in de weekends, naar de softbalwedstrijdjes van andermans kinderen kijken, gezamenlijke tripjes naar Martha's Vineyard organiseren.

Maar in mijn achterhoofd had ik altijd gedacht ze in actie zouden komen als er iets met hem zou gebeuren.

De vrouwelijke agent die me hiernaartoe gereden heeft, werkt op Danny's bureau. Ik herkende haar, ik heb haar zo vaak gezien. Maar in de patrouillewagen zei ze bijna geen woord tegen me.

De plek waar ik mijn thuis van heb gemaakt, voelt ineens volkomen vreemd.

Ik ben getraumatiseerd. Dat weet ik. Misschien in shock.

Misschien had ik toch naar het ziekenhuis moeten gaan.

Maar ik ben niet ziek. Ik probeer alleen te begrijpen dat ik

zoiets afschuwelijks heb gezien en dat er toch van me wordt verwacht dat ik doorga met mijn leven. Dat ik blijf ademen, overeind blijf, mijn ene voet voor de andere zet.

Danny was net vijftien toen de Twin Towers instortten. Zijn oom was in die tijd agent en ging naar Ground Zero; hij had er mensen geholpen. Toen Danny besloot om ook bij de politie te gaan was Ellis met hem gaan zitten en had hem uitgelegd dat hoeveel fysieke training Danny ook zou doen, het werk vooral mentale voorbereiding vereiste.

‘Je krijgt dingen te zien,’ had Ellis gezegd. ‘En dan ga je naar huis en dan ga je eten en kletsen en films kijken en normaal doen. Dan ben je normaal.’

Normaal doen.

Ellis' advies speelt door mijn hoofd als ik incheck in het belachelijk dure hotel in Patchogue, want dat is het enige waar nog een kamer vrij is, dus ik mag van geluk spreken. Hoogseizoen.

En ik probeer niet te denken aan dat we vorige maand langs dit hotel reden en Danny zei dat hij me misschien voor mijn verjaardag hier mee naartoe zou nemen.

Ik ben pas in augustus jarig.

Wist hij toen al wat hij zou gaan doen?

Het is een grote kamer met een tweepersoonsbed; op allebei de kussens ligt een roosvormige bonbon in roze tule, en er is een gratis fruitmand en mineraalwater. Als ik de deur opendoe, word ik met naam en toenaam welkom geheten op de grote flatscreentelevisie.

Ik ga op de grond zitten aan de voet van het bed en pak de telefoon.

En als ik verstikt de woorden heb uitgesproken die Danny's familie kapotmaken en ik mijn eigen naasten in alweer een spiraal van verdriet heb gestort, kruip ik in het tweepersoonsbed, nog altijd in het T-shirt van mijn dode man.

Ik sluit mijn ogen en zie zijn gezicht.

Ik zie zijn blik.

Het was niet alleen een verontschuldiging. Of spijt.

Danny keek schuld bewust toen hij dat balkon op liep.

Waarover voelde mijn man zich schuldig?

Eerste druk maart 2022

Oorspronkelijke titel *The Perfect Lie*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK company

Copyright © 2021 Joanne Spain

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie The Brewster Project. Tafels vanuit het raam:
Alamy, zee: Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5943 5

ISBN e-book 978 90 261 5944 2

ISBN luisterboek 978 90 261 5945 9

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.